

Kommer der ikke en praktisk og tidsvarende Agitation, saa faar vi aldrig de unge med, og altsaa heller ikke som Hr. Schou foreslaar yngre Kræfter ind i de forskellige Kredss Bestyrelser, og saa ser det snart ud til, at D. K. S., der har været vor første Kvindeforening, efterhaanden vil distanceres af andre, der har Sans for en mere praktisk og tidsvarende Arbejds metode.

Et Medlem.

Fra Uge til Uge.

Dansk Kvindesamfunds Klubmøde den 2. ds. Folketingsmand Gulbrandsens Foredrag om Øjeblikkets politiske Situation blev fulgt af en livlig Forhandling, hvori Frk. Bruun og Fruerne Norlund og Norrie deltog. Man agter at holde et offentligt Møde om Loven om borgerligt Ægteskab, særlig for at protestere mod Moderens Umyndiggørelse. Næste Klubaften taler Birgitte Berg Nielsen.

Sundhedsforeningens Kursus, Gothersgade 115: Den 5., 12. og 19. Febr. Kl. 5 præcis Etatsraadinde Dr. Alvilda Hoff: „Nogle Afsnit af Sundhedsplejen, som har særlig Betydning for Kvinder“; den 5. og 12. Februar Kl. 6: Dr. med Jørgensen: Sundhedsmæssig Madlavning“; den 9., 16. og 23. Februar Kl. 5: Dr. Axel Heine: Badehygiejne og Badekur“; den 9., 16. og 23. Februar Kl. 6: Dr. Diget: „Lidt om vore Organer og deres Pleje“; den 19. Februar Kl. 6: Professorinde Anna Poulsen: „Vink i vegetarisk Husholdning“.

Medlemmer, som ønsker at deltage, bedes snarest melde sig i „Sanafer“, St. Kongensgade 36—38.

Opmærksomhed henledes paa omstaaende Annonce om Folkeuniversitetsforeningens Forelæsningsrækker.

Crandon Hall.

—o—

I et af de fineste og smukkeste Kvarterer i Rom, omgivet af Villahaver og ganske nær Dronning Margheritas Palads, rejser der sig en smuk og imponerende Bygning. „Crandon Hall“ eller „Istituto Internazionale“ er dens Navn. Dens Bestemmelse og Maal er at give unge Piger en saa god og vidtrækkende Opdragelse, som vor moderne Tid fordrer, samt yde et Hjem for et stort Antal af Eleverne.

Den amerikanske Institution „Crandon Hall“ blev bygget af Kvinder, opkaldt efter en Kvinde, og dens Grundlægger og Bestyrerinde er Amerikanerinden, Miss Martha Ellen Vickery, der som hun selv udtrykker sig „wasa woman before an American“.

Det var ikke under saa lyse og opmuntrende Forhold, at Miss Vickery for 7 Aar siden begyndte sin Virksomhed her i Rom. Den lille beskedne Skole, som da grundedes i Nicolotrædet, mødte stor Modstand og havde alvorlige Vanskeligheder at kæmpe med. Der var Kampe at bestaa mod Fordomme af enhver Art: Italienernes Ligegyldighed for Kvindens Opdragelse, Katholikernes haardnakkede Modstand mod en protestantisk Skole, som vovede at stikke Hovedet op i Rom, og endelig og maaske ikke mindst de indfødtes Modstand mod de fremmede.

*) „Var Kvinde før Menneske“.

— Faa var vel bedre skikket til at møde disse Vanskeligheder end Miss Vickery, og for faa var det vel lykkedes at vinde en saa fuldstændig Sejr. Med den fuldkomne Opdragelse saa vel i boglig som i praktisk Henseende, som ofte findes forenet hos Amerikanerne, forbinder Miss Vickery megen personlig Ynde, og fremfor alt besjæles hun af en varm Kærlighed til og Begejstring for den Sag, som hun vil føre frem. — Det er Kvindens Opdragelse, Miss Vickery vil; her spørges ikke om Religion eller Nationalitet, Crandon Hall optager enhver Elev, som ønsker Uddannelse: saa uselvviske har Amerikanerne endog været, at hvor det kneb med Plads, der gik Italienerne fremmest.

Det er ikke om de Kampe, der er kæmpet, ikke om det Omraade, der Fodsbred for Fodsbred er indvundet, at der her skal skrives, det er om „Crandon Hall“, som den nu staar der og bebuder en ny Tid for Italiens Kvinder.

„Crandon Hall“ blev bygget specielt for dens nuværende Brug, og alt er indrettet efter moderne hygiejniske Fordringer. Der er højt til Loftet; Klasseværelserne er store, lyse og godt ventilerede, Pultene er efter den nyeste og bedste Konstruktion. Overalt selv i Gangene holdes jævn Temperatur ved Hjælp af Centralvarme. I alle Etager er der Vandforsyning og Badekamre, og om Aftenen oplyses Skolen ved elektrisk Lys. Soveværelserne er store og luftige, og selv i smaa Ting søger Bestyrerinden at gøre Opholdet lyst og hjemligt for Børnene.

Det er et sundt og fornøjeligt Liv, der leves i „Crandon Hall“, hvor Dagen inddeles, saa Arbejde veksler med Adspredelse. De mange Nationaliteter som her mødes, bidrager i høj Grad til at bringe Liv i Samtalerne og udvikle Eleverne.

Der tales 3—4 Sprog indenfor „Crandon Halls“ Mure, og Børnene, som under Maaltiderne skiftevis sidder ved det franske, det tyske, det engelske eller det italienske Bord, opnaar en Færdighed i at tale de fremmede Sprog, som mange, der har studeret Sprog i flere Aar, maa misunde dem.

Naar saa Børnene spadserer ud to og to, klædt i den nydeligste Skoledragt: Fløjls-Bluse, graa Nederdele med Tilsvarende kort Trøje, med hvide Applicationer, dertil store hvide Filthatte, lærer de ved at udveksle Tanker med en lille Kammerat af en anden Nationalitet eller med deres Lærerinde paa en nem og fornøjelig Maade de fremmede Sprog.

Det er ikke alene Sprogundervisningen, som ledes efter de bedste og mest moderne Principper, ogsaa Undervisningen i de italienske Fag er langt mere praktisk end teoretisk. De italienske Børn forsømmer ikke deres eget Sprog, uagtet de tumler de fremmede med Lethed. I „Crandon Halls“ Børneblad „L'Aurora“, som læses og delvis ogsaa skrives af Skolens egne Elever finder vi særdeles velskrevne Smaahistorier ogsaa af Børnene i de lavere Klasser. God Oplæsning og Versfremsigelse

er vel Italienerne medført, og her opnaas der ogsaa et smukt Resultat. Nydeligt er det at høre Børnene fremsige deres smaa Komedier og Vers.

Intet Studium forsømmes i „Crandon Hall“, og selv Matematik, Kemi, Fysik, Agerdyrkningslære, Pædagogik og Samfundslære drives med stort Alvor.

Det maa indrømmes, at de italienske Børn, som i det hele lærer let og hurtigt, ikke har særlig Anlæg for Regning og Matematik. Men Miss Vickery arbejder med dem, giver dem de bedste Lærere og søger at vække deres Ærgerrighed ved at fortælle om de de smaa amerikanske Piger, der „presto, presto“ kan dividere og multiplicere store Summer.

I Tegn timerne, Sytimmerne og navnlig i Musik timerne er Italienerne igen i deres Element.

Musikskolen, som besøges af Elever i alle Aldre, ledes af udmærkede Kræfter. I Spidsen for Skolen staar Italiens første Musiker Sgambati. Af og til gives Koncerter, der har det dobbelte Formaal at vinde Elever, som senere skal optræde, en Vennekreds samt at give Forældrene Lejlighed til at følge deres Børns Fremskridt.

„Crandon Hall“, som indviedes den 20. Dec. 1900, bærer efter sin korte Eksistens alle de løbende Udgifter, hvilket viser, hvilket levedygtigt Foretagende, den er.

Hvert Aar bringer Udvidelser og Forbedringer, og Miss Vickery søger at følge med paa alt nyt, som fremkommer paa Pædagogikkens Omraade.

Endnu har Skolen ikke været i Stand til at uddanne Lærere til Statsskolen, men det er Miss Vickerys Haab, at den Tid snart vil komme, da Crandon Hall, foruden at yde et Hjem for de studerende unge Piger i Rom, kan give dem deres fuldstændige Uddannelse som Lærere.

Hvor stor en Betydning det vil have, naar Fremtidens Lærere i Italien udgaar fra en Skole, ført efter moderne amerikanske Principper, derom kan der ikke være nogen Tvivl.

„Crandon Halls“ Eksistens betyder mere end en Skole for italienske unge Piger, den betyder en Højning af det aandelige Niveau overalt i Italien, for det er gennem Kvindens Opdragelse at dette skal naas.

Rom, den 15. Januar 1903.

Anna Branth.

Ind- og Udland.

—:—

— I Borgerrepræsentationen er besluttet at man af et Legat vil yde Bidrag til Folke-børnehaveforeningens Børnehave og af Kommunens egne Penge give Tilskud til et Forsøg med Oprettelse af en Skolehave ved Kristianshavn.

— Tegne og Kunstindustriskolen for Kvinder meddeler i sin Aarsberetning, at Antallet af Elever i Dagklasserne har været 133, i Aftenklassen 13. Tilgangen af nye Elever 60. 23 Elever har haft Friplads.

Af udgaade Elever har 1 faaet Plads som Zinkograf, 2 ved Porcelænsmalning, 1 ved Glas-maleri, 3 som Tegnere og 1 som Gravør.

17 Elever har samtidig med at besøge Skolen haft delvis Arbejde som Lærere, Lærere,

Tegnere, Retoucherer, ved Vævning, Broderi-tegning, Gravering og Cicelering.

Under Skolens Tilsyn er, af 18 Elever, udført og solgt 202 Arbejder.

Skolen har modtaget Understøttelse af Staten (10,000 Kr.), Kommunen (1000 Kr.), de Spanjerske Legater (400 Kr.) og den Rejersenske Fond (300 Kr.)

* * *

— Der er nylig dannet en Forening, „Fængsels-hjælpen“, som vi anbefale til vore Læsere Opmærksomhed.

Det erkendes jo nu almindeligt, at den korte Frihedsstraf i sig selv er et alt andet end opdragende Straffemiddel. Men Muligheden for frugbringende Arbejde med de unge stiger i høj Grad, saasnart den „betingede Straf“ tages i Brug, hvorefter Fangerne kan blive fri for Straffen, naar han forlader Landet, naar han fjerner sig fra Hovedstaden, naar han kan blive anbragt i Plads paa betryggende Maade, naar han tager Ophold paa et Arbejds- eller Redningshjem, paa et Drankerasyl o. s. v. Det er nu saa, at Justitsministeren, naar Anledning dertil gives, gør Indstilling om Anvendelse af den betingede Benaadning. Og for at Samfundet kan drage den fulde Nytte heraf, er det af Betydning, at en privat Forening er rede til at udnytte det Øjeblik i Fangers Liv, hvor Truslen om Straf og betingelsesvis Løfte om Benaadning gør ham særlig tilgængelig for Vejledning, Raad og Paavirkning.

Foreningens Kontor er Studiestræde Nr. 21 (Telefon 8678), der er aabent hver Dag fra Kl. 8—12 Fm., og hvor alle nærmere Oplysninger om Foreningen og dens Virksomhed vil kunne erholdes.

* * *

— Tidsskrift for Sygepleje Nr. 1 er udkommet og indeholder: Aforismer om Sinds-sygdom og sindsyges Behandling, Sygepleje set fra en Patients Standpunkt m. m.

* * *

— I Norge er der 7 Kvinder, som har taget juridisk Embedseksamen. De kan dog endnu ikke autoriseres som Sagførere, ej heller beklæde noget juridisk Embede, men enkelte Steder har de, understøttet med særlig Fuldmagt for Tilfældet, givet Møde i Retten og udført Sagførerforretninger.

* * *

— Lunds kv. Studenterforening har nylig foranstaltet et talrigt besøgt Møde — omtrent 250 Kvinder, for en stor Del akademisk uddannede. Under den livlige Diskussion gjorde flere Talere, særlig Professorinde Wicksell, opmærksom paa, at det ikke alene gjaldt om at agitere for Tilslutning til Kvindernes Krav om at faa Del i den politiske Stemmeret i samme Forhold som Manden, men ogsaa om at arbejde paa at udvikle og modne Kvindernes politiske Syn og Sans, saaledes at en eventuel Reform kunde komme til at gøre den fulde Nytte.

Man vedtog enstemmig i Lund at danne en Forening for Kvindens politiske Stemmeret og at søge Samarbejde med de i Stockholm og Göteborg allerede bestaaende Foreninger.

* * *

— Den preussiske Trafikminister har nylig bestemt, at Kvinder i Jernbanens Tjeneste fritages for Nattjeneste; det samme gælder tidlig Morgen (for 6) og sen Aften (10) men for saa vidt dette sidste ikke kan undgaas i enkelte Grene af Tjenesten, som paa Billet- og Telegrafkontorerne, paalægges det Direktørerne at træffe Foranstaltninger til, at de dermed forbundne Ulemper ophæves. Lignende loyale Bestemmelser er ogsaa gjort gældende for den kvindelige Betjening ved Buffetterne.

* * *

— Efter et Forberedelseskursus paa 5 Maaneder har 8 Damer i Berlin aflagt en Prove i Bibliotekfaget.

* * *

— Fabriksarbejdernes i Nordengland lægger sig i Selen for Kvindestemmeretten: I Yorkshire har 33,184, i Cheshire 4,292 Arbejdere allerede undertegnet et Andragende om den Sag til Parlamentet; tillige haaber man at vinde de indflydelsesrige „Cotton-Trade-Unions“ (Bomulds-Fagforeninger), i hvilke Kvinderne er i Flertal (2/3 af Medlemsantallet er Kvinder).

Af Elisabeth Cady Stantons

Erindringer.

—o—

Foredragskontoret var en Tid lang en vigtig Faktor i amerikansk Aandsliv. De tre toneangivne Kontorer fandtes i Boston, New York og Chicago. Med Kortet for Øje lagde Forstanderne Planen for Udflytterne, der gjordes kortere eller længere efter Foredragsholderens Ønske og Evne; naar de da havde en Snes Tilbud paa Haanden, satte de sig i Forbindelse med de forskellige Byer for at faa det hele i Gang. Da samme Forstandere fik 10 pCt. af, hvad Foredragene indbragte, var det i deres Interesse, at Tiden var godt udfyldt. Derfor blev Aftalerne truffet uden ringeste Hensyn til de Rejsendes Behagelighed. Paa Grund af de uhyre Afstande blev det ofte nødvendigt at rejse baade Dag og Nat, undertiden at skifte Befordring ved Midnat og saa

maaske naa sit Bestemmelsessted en halv Time eller mindre, før man skulde paa Talerstolen, og drage bort igen, ligesom man havde forlaadt den. Rejsruten var altid omhyggelig skrevet op med Angivelse af Togenes Ankomst- og Afgangstider paa de forskellige Steder; man da Tog, der skulde krydse hverandre, ofte slet ikke mødte, rejste man med Rejselisten i Haanden og i en stadig Tilstand af Feber. Da Honoraret i den første Tid var fra 100 til 200 Dollars for Aftenen, var Talerne selv ivrige for at naa saa meget som muligt.

I 1896 lod jeg mit Navn indskrive første Gang i New York, og 14. November begyndte den lange, trættende Pilgrimsfærd fra Maine til Texas, som varede i 11 Aar, og paa hvilken jeg stadig talte i 8 Maaneder — fra Okt. til Juni — hver Sæson.

En Gang skulde jeg tale i Magnoketa i Iowa; da jeg ved Middagstid kom til Lyon, fandt jeg Vejen spærret af Sne, og der var ingen Udsigt til, at Vogne kunde passere de første Dage. „Men“, sagde jeg til Værten, jeg skal være i Magnoketa Kl. 8 i Aften; har

De en Slæde, et Par raske Heste og en dygtig Kusk? saa vil jeg tage af Sted“. „Ja vel, Frue!“ svarede han, „jeg har alt, hvad De forlanger; men De kan ikke udholde en 6 Timers Køretur i denne skarpe Blæst“. „Gør Slæden parat“, sagde jeg, „jeg vil forsøge det“. Og paa den Konto telegraferede jeg til Komiteen, at jeg skulde komme, og kørte af Sted. Jeg sad lunt indpakket i Pels og Hue og havde en varm Egeplanke under Fødderne og et tæt Slør over Hovedet og for Ansigtet. Idet Værten endelig satte Kronen paa Værket ved at kaste et stort Bøffelskind over det hele, binde Enderne sammen bag mit Hoved og saaledes forhindre mig fra at føre Haanden op til Næsen, sagde han:

„Hvis De nu kan sidde ganske stille, saa vil De komme i god Behold til Magnoketa, hvis De da overhovedet kommer der, hvad jeg meget betvivler“. Det var en haard og lang Kørsel imod Blæst og gennem Snedriver, men jeg rørte ikke en Finger, og da Kl. slog 8, kørte vi ind i Byen. Salen var varm, og da Kirkeklokken havde forkyndt min Ankomst, var der samlet en stor Til-

hørsrække. Da der var Snestandsning overalt i det nordlige Iowa, gjorde jeg hele Turen rundt fra By til By i Slæde, ofte 10—12 Mil om Dagen.

3 Uger senere traf jeg i Chicago Mr. Bradlaugh og General Kilpatrick, som skulde have gjort den samme Turné forud for mig. „Men“, sagde jeg, „hvor har de Herren været?“ „Ventet her paa, at Vejene skulde blive farbare. Vi har mistet 3 Ugers Engagement“. Da Generalen holdt Foredrag om Shermans Vandring til Havet, drillede jeg ham med, at han selv ikke havde været i Stand til at vandre igennem Iowa. De blev meget forbavsede og noget flove, da jeg fortalte dem om mine lange, ensomme Ture over Prærien.

Det fornøjelige ved Rejserne var, at der blev gjort et stort, folkeopdragende Arbejde ved disse Foredrag om alle Øjeblikkets brændende Spørgsmaal. Hvorsomhelst vi opholdt os en Søndag, talte vi i Kirken, og naarsomhelst jeg havde en Eftermiddag til min Raadighed, talte jeg til Kvinderne alene om Ægteskab, Moderlighed og Lovene for Liv og Sundhed. Vi gjorde mange udmær-